

האשה נקנית פרק ראשון קידושין

מסורת הש"ס

(א) וַיֵּלֶךְ עַד עֵינָם, ע"ש;
 (ב) חֲסִידָתָא דְּמַדְבָּרָא, ע"ש;
 (ג) וַיֵּלֶךְ לֵאמֹר, ע"ש;
 (ד) וַיֵּלֶךְ לֵאמֹר, ע"ש;
 (ה) וַיֵּלֶךְ לֵאמֹר, ע"ש;
 (ו) וַיֵּלֶךְ לֵאמֹר, ע"ש;
 (ז) וַיֵּלֶךְ לֵאמֹר, ע"ש;
 (ח) וַיֵּלֶךְ לֵאמֹר, ע"ש;
 (ט) וַיֵּלֶךְ לֵאמֹר, ע"ש;
 (י) וַיֵּלֶךְ לֵאמֹר, ע"ש;
 (יא) וַיֵּלֶךְ לֵאמֹר, ע"ש;
 (יב) וַיֵּלֶךְ לֵאמֹר, ע"ש;
 (יג) וַיֵּלֶךְ לֵאמֹר, ע"ש;
 (יד) וַיֵּלֶךְ לֵאמֹר, ע"ש;
 (טו) וַיֵּלֶךְ לֵאמֹר, ע"ש;
 (טז) וַיֵּלֶךְ לֵאמֹר, ע"ש;
 (יז) וַיֵּלֶךְ לֵאמֹר, ע"ש;
 (יח) וַיֵּלֶךְ לֵאמֹר, ע"ש;
 (יט) וַיֵּלֶךְ לֵאמֹר, ע"ש;
 (כ) וַיֵּלֶךְ לֵאמֹר, ע"ש;
 (כא) וַיֵּלֶךְ לֵאמֹר, ע"ש;
 (כב) וַיֵּלֶךְ לֵאמֹר, ע"ש;
 (כג) וַיֵּלֶךְ לֵאמֹר, ע"ש;
 (כד) וַיֵּלֶךְ לֵאמֹר, ע"ש;
 (כה) וַיֵּלֶךְ לֵאמֹר, ע"ש;
 (כו) וַיֵּלֶךְ לֵאמֹר, ע"ש;
 (כז) וַיֵּלֶךְ לֵאמֹר, ע"ש;
 (כח) וַיֵּלֶךְ לֵאמֹר, ע"ש;
 (כט) וַיֵּלֶךְ לֵאמֹר, ע"ש;
 (ל) וַיֵּלֶךְ לֵאמֹר, ע"ש;

מוסף רש"י

משל מי. מאכילו ומסקהו ומכדו:
חסרון כים איכא לגביה: **פודין** זה
לאציו מעשר שני ופודה הבן משלו
אמרי' הרי הוא כגופו שהרי הוא
אחר ניהו לגביה והרי הוא כמי
שפודה הוא. צנצמו: **ומאכילין** זה
לנו מעשר שני. אם יש לבן מעשר
עליו לתקן לעניים מאכילו לאציו אם
אציו עני וכן כולם אע"פ שהצבי עליו
כגופו ואם לא היה ידדו מעשר זה
היה נותן לו מזונות משלו: **לפעדפה**.
עליו מוטל להאכילו ולהסקתו מדה
בינונית ואם אציו צריך לסעודה ימירה
יאכילנו מעשר עני: **שיטול** אציו
ארנקי בו. ואי אמרת כבוד האב
על הבן בחסרון כים אינו אלא משל
אב אב כן האב ארנקי דקאמרי רבי
אליעזר משל אב הוא ומאי נפקא ליה
מיניה להכלילמו: **ודלמא רתא**. ואמר
לאברה מידי ברייתמיה: **וקא עבר**.
רב הונא: **משום לפני עור**. שגורם
לבנו לחטוא: **בפומבייני**. במקום
הספירה שאינו נחסר מדמיו בך
בגון בשוליו: **הנשרפין** **בנסקלין**.
משמע אחד מן הנשרפין נתעבר
בנסקלין הרבה וקיי"ל (סנהדרין ד' עט):
כל חייבי מיתות שבתורה שנתעברו
ואין ידוע איזה מהן בקלה ואיזה מהן
בחמורה כולן ידועו בקלה שאין אמה
רשאי למשוך את הקל לעונש חמור
שלא נתחייב בו: **רבי שמעון אומר**
ידועו בסקילה. שהיא קלה דלית ליה
לרבי שמעון שריפה חמורה מסקילה
וטעמא מפרש בסנהדרין (דף טז):
אמר ליה רב יהודה ברבי. דרב
יחזקאל לרב יחזקאל אבא לא תתניא
הכי הנשרפין בנסקלין והוו נסקלין
רובא דא"כ אמאי תלית טעמא משום
דשריפה חמורה תיפוק לי דליכא
למימר כוונ' דשריפה דא"כ אולת לך
בזר' טעמא: **הנשרפין** **בנשרפין**.
דאע"ג דנשרפין רובא דידועו בנשרפין.
מפני שהיא קלה: **הסם רצון** הוא
דקאמרי ליה לרבי שמעון בו. הא
דקאמרי שהסקילה חמורה לאו טעמא
הייכי לנשילתמיהו אלא הכי אמרי ידועו
בשריפה בזר רובא ודקאמרת ידועו
בסקילה להקל עליהם אין אמה מיקל
אלא מחמיר שהסקילה חמורה: **לא**
סומא **לחנך הכי**. והדעיו פתאום
שהוא טועה דקאמרת לי לא תתניא
הכי: **כך כסוב** **בסורה** **לעורי קא**
מצער ליה. והרי הוא כאומר לו
עברת על ד"ת: **מקרא** **כסוב** **בסורה**
כך. ואומר לו המקרא כמו שהוא כתוב
והוא עצמו יצין שטעה: **אבא אומר**
השקיני מים. ויש מזהה אחרת א"כ לפני
לעשות כגון לקבוצ את המט או ליהי"ט:

בכבוד אביו אמר רב מת
א"ר מתנה אמר רב חכ

מוסף תוספות

- א. כגון שחוט לי בהמתך.
ב. דאביו
ג. שנינו נהנה מן האבידה
ד. שפסיד הבן אע"פ שהוא
הנהנה שהיה מכבדו בדבר
אחר בשעה שמחזיר

מאי נפקא ליה מיניה. מאי
לזה מעשר שני. אם יש
אגורף אביו בלא חומש ולא
והבז ומזונותיו עליו ולא

משל מי רב יהודה אמר ^אמשל בן רב נתן בר אושעיא אמר ^במשל אב אורו ליה רבנן לרב ירמיה ואמרי לה לבריה דרב ירמיה כמ"ד משל אב מיתיבי נאמר ^אכבד את אביך ואת אמך ונאמר ^בכבד את ה' מהונך מה להלן בחסרון כים אף כאן בחסרון כים^א ואי אמרת משל אב מאי נפקא ליה מיניה לביטול מלאכה ת"ש ^אב' אחים שני שותפין האב ובנו הרב ותלמידו פודין זה לזה מעשר שני ^אומאכילין זה לזה מעשר עני ואי אמרת משל בן נמצא זה פורע חובו משל עניים לא צריכא להעדפה אי הכי היינו דקתני עלה אמר רבי יהודה ^אתבא מאירה למי שמאכיל את אביו מעשר עני ואי להעדפה מאי נפקא מינה אפילו הכי זילא ביה מילתא ת"ש ^אשאלו את ר"א עד היכן כיבוד אב ואם אמר להם ^אכדי שיטול ארנקי ויורקנו לים בפניו ואינו מכלימו ואי אמרת משל אב מאי נפקא ל' מיניה בראוי ליוורשו וכי הא דרבה בר רב הונא דרב הונא קרע שיראי באנפי רבה בריה אמר איזול איחוי אי רתח אי לא רתח ודלמא רתח ^אוקעבר ^אאלפני עור לא תתן מכשול ^אדמחיל ליה ליקריה ^אוהא קעבר משום ^אבל תשחית דעבר ליה בפומבייני ודילמא משום הכי לא רתח דעבר ליה בשעת ריתחיה: ^אמתני ליה רב יחזקאל לרמי בריה הגשרפים בנסקלים רבי שמעון אומר ידונו בסקילה שהשריפה חמורה אמר ליה רב יהודה בריה אבא לא תיתנייא הכי מאי איריא ^אשריפה חמורה תיפוק לי דרובא נסקלים נינהו אלא ^אהכי איתנייא הנסקלים בגשרפים א"ל אי הכי אימא סיפא וחכמים אומרים ידונו בשריפה ^אשהסקילה חמורה מאי איריא דסקילה חמורה תיפוק לי דרובא גשרפים נינהו א"ל התם רבנן הוא דקאמרו ליה לר"ש דקאמרת שריפה חמורה לא סקילה חמורה א"ל שמואל לרב יהודה ^אשינא ^אלא תימא ליה לאבוך הכי דתניא הרי שהיה אביו עובר על דברי תורה אל יאמר לו אבא עברת על דברי תורה אלא אומר לו אבא כך כתוב בתורה כך כתוב בתורה צעורי קא מצער ליה אלא אומר לו ^אאבא מקרא כתוב בתורה כך אלעזר בן מתאי אומר אבא אומר השקיני מים ומצוה לעשות מניח אני כבוד אבא ועושה את המצוה שאני ואבא חייבים למצוה איסי בן יהודה אומר אם אפשר למצוה לעשות ע"י אחרים תיעשה על ידי אחרים וילך הוא לכה כאיסי בן יהודה א"ר יצחק בר שילא האב שמחל על כבודו כבודו מחול הרב חול רוב יוסף אמר ^אפ"י הרב שמחל על ^אהולך לפניו יומם אמר רבא הכי השתא הוה ותורה דיליה היא מחיל ליה ליקריה ^אהכא

שרפים רובן הן בסקילה לפי שהיא קלה אלא הכי פני
 תיפוק לי משום דרובא נסקלים גינהו:

ואין חייב לכבדו בזה. מוס' הרא"ש.
ממונו ויחזור על הפתחים אלא בגופו
א"ש. ועי' מהרש"א.

לב.

עין משפט
נר מצוה

שמו א מיי פ"ו מהל'
ממרים הל' א סנה
עשין קי טווע"ד ז"ר ס'י
רמ סקף ה:
שמו ב מיי פ"ה מהל'
ממש שני ה' יא:
שמו ג מיי פ"ו מהל'
מחנות עניינ' הלכה
י:
שמו ד טווע"ד ז"ר ס'י
רמ סק' ה
כהנ"ה:
שמו ה מיי פ"ו מהל'
ממרים הלכה ז
טווע"ד ז"ר ס'י
ח:
שמו ו ז מיי פיי"ד
מלכות סנהדרין
הל' ד הל' ו:
שנו ה מיי פ"ו מהל'
ממרים הלכה ז
טווע"ד ז"ר ס'י
יא:
שנו ט מיי פ"ו מהל'
ממרים הלכה יא
טווע"ד שס:
שנו י מיי ס' הל' יג
טווע"ד שס ספרי
יז:
שנו כ מיי ס' הל' ח
טווע"ד שס ספרי
יט:
שנו ל מיי פ"ה מהל'
מ' לוי"א טווע"ד
ס' ס'ימן רמ' סקף נג:

תורה אור השלם

1. כבד את אביך ואת
אמך למען יארכבו מיך;
אלה הן תורה אשר
עלך נתן ה'.
- שמות כ יא
2. כבד את יי' מדורגו
ומראשית כל הבוֹרֵאֵת;
משלי ג ט
3. לא תקלל חרש ולבשי
עור לא תתן ומגשלי
וְיָאֵת מֵאַלְדֵּי אֲנִי יי'.
- ויקרא יט יד
4. כי תצור לארץ עמים
רבים להלחם עליה
לתפשה לא תשדית את
העם לנוד עליו גזון יי'
ממנו תאכל ואותו לא
תכרת כי האדם עץ
החַיָּה לֵבָב מִצִּיֹּר
בְּצִוּוֹה דְּרִיבִים יי' זִמֵּן
עַל פְּלִיחֵיהֶם יוֹמֵם
5. וְהַזְכֵּר עֲנֵן לַחֲרוֹם
הַדָּר וְלִלְכֵת בְּצִוּוֹת יוֹמֵם
לְהֵאִיר לָרוֹם לְבִשְׁתֵּי יוֹמֵם
וְלִלְכֵת שְׁמוֹת יי' זִמֵּן

גליון הש"ס

גמ' מושל בן. ע' בר"ש
פ"א מ"א דפאה: שם
דמחיל ליה ליקריה. ע'
טורי אבן מגילה כח ע"א
ד"ה א"ת משנאי:

תום' ר"י חזקן

לבטול מלאכה. שחבטל
מלאכתו כשמבאילו.
ממעשר שני' בלא חומש.
דאחור הוא ולא קריני'
ניאל איש ממעשר ויסק'
משימיתו יראה ויקרא, כ'
לא. ומבאילים. אם האחד
עני. פוער חובר. עליו
מוטל לפרטנו. להעפיה.
פרשאי ודקף מונוותי
ממעשר עני וראה הוי
פוער חובר, שאם האד
נות לו די. ספקו כמו
שמוטל על די. מאי נפקא
לו מינה. היה הוא נותן
ז' מוטל עליו ליתן.
והלכתא משל אב. וכתב

זקן

דאי לית ליה לאב וריוח לבן כייפינן ליה ושקלינן בתורת צדקה. כך כתוב בתורה. פ' דקס בתורה כן, ושני דקאמר הפסוק כמו שכתוב והוא עצמו יבין שטעה. ור"ח והר"ם [נממרים לו כשואל ולא כמזהיר.